

عنوان مقاله:

دنیانگرایی از منظر قرآن و عهد عتیق

محل انتشار:

مجله پژوهش های قرآن و حدیث، دوره 46، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

مجتبی زروانی - نویسنده مسئول، دانشیار گروه ادیان و عرفان دانشگاه تهران

منیره علی اصغری - کارشناس ارشد ادیان و عرفان دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

منظور از حیات دنیوی در قرآن و عهد عتیق، زندگی این جهانی و خاکی است. هدف تحقیق حاضر، پاسخگویی به این دو مسئله است که رابطه دنیا و آخرت در این دو متن چگونه ترسیم شده و نیز رویکرد این دو، نسبت به حیات دنیوی و نحوه تمتع از آن چیست؟ در قرآن، آخرت، باطن و حقیقت دنیاست و رابطه آن ها را میان اعمال اختیاری انسان در دنیا و سعادت و شقاوت او در آخرت می داند. در عهد عتیق، شواهد صریحی دال بر اثبات جهان ماوراء ماده وجود ندارد و سعادت واقعی انسان در این دنیا رقم خورده و پاداش و جزای انسان نیز مادی و این جهانی است. دل بستگی افراطی به حیات دنیوی و نیز دنیاگرایی در قرآن مطرود بوده و علاقه هدفمند (معتدلانه) نسبت به آن مدنظر است. عهد عتیق، ضمن نكوهش دل بستگی به حیات مادی، با دادن وعده پاداش و جزای مادی، به طور غیرمستقیم روحیه دنیاگرایی را در مخاطبان خود تقویت می کند. دنیاگرایی مطرود و رعایت اعتدال صرفاً مربوط به شئون زندگی دنیوی انسان بوده و قوانین وضع شده از جانب شریعت، بیشتر در جهت تحقق سعادت غایی بشر در زمین و نیز تامین حقوق شایسته انسان ها است.

کلمات کلیدی:

آخرت، حیات دنیوی، دنیا، دنیاگرایی، رویکرد اعتدالی، علاقه افراطی به حیات دنیوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1892367>

